

Concert de Nadal a la Sagrada Família

» aquesta imatge parla

desig d'Antoni Gaudí i de l'Associació de Devots de Sant Josep, la Basílica es dediqui al culte.

La Sagrada Família va acollir el passat 2 de desembre, com cada any, el concert de Nadal que fa l'Orfeó Català, que va estar a càrrec de l'organista Mercè Sanchis i el director Josep Vila i Casañas, i va finalitzar amb «El noi de la Mare».

A la celebració va assistir l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, que va manifestar el seu agraïment a les persones que contribueixen que, seguint el

PARAULA I VIDA

El descans dominical en la nostra cultura

En ocasions anteriors ja m'he referit a la necessitat de salvar la institució del diumenge. Hi torno per la importància de la qüestió, que té nombrosos aspectes entre els quals hi ha el familiar i també el religiós, i per diversos fets d'actualitat que estan en la memòria de tots.

Una bona prova de la importància d'aquest tema és la iniciativa europea que es va proposar l'any 2011 en defensa del descans dominical a nivell continental. Centenars d'associacions de treballadors, sindicats, grups de cristians, l'Església catòlica i les Esglésies evangèliques van unir esforços entorn d'un text que defensa el dret a descansar el diumenge.

Aquest grup, que porta el nom d'Aliança Europea pel Diumenge (*European Sunday Alliance*), està duent a terme diverses gestions davant les institucions de la Unió Europea per tal de protegir el descans dominical.

Els bisbes de la Comissió dels Episcopats de la Unió Europea (la COMECE) han donat ple suport a aquesta campanya, mostrant-se contraris a l'obertura generalitzada dels comerços els diumenges. La posició de l'Església en aquest sentit és molt clara, perquè està formulada en la Doctrina Social de l'Església i sempre ha defensat el dret de la persona al descans festiu. Es podria regular l'obertura d'alguns establiments en diumenge amb l'objectiu de prestar un servei al bé comú, però la lliure obertura generalitzada acaba violant el dret al descans.

Em sembla que hem d'estar molt atents a les conseqüències socials i morals d'aquesta mesura. He observat, amb goig, que en els organismes unitaris del comerç a Catalunya hi ha una especial sensibilitat amb relació a aquesta qüestió, que és sens dubte una de les manifestacions de la nostra cultura pròpia. Tots som conscients de la gravetat de la crisi econòmica, però cal ser lúcids sobre les conseqüències de tocar el descans dominical, que és una norma de veritable civilització.

El matrimoni i la família són institucions cabdals per al bé de les persones de la societat mateixa. Per això la Constitució espanyola «assegura la protecció social, econòmica i jurídica de la família». La família necessita d'unes determinades condicions per formar-se i sobretot per establir-se en termes positius. Una d'aquestes condicions és disposar de prou temps per conivir i créixer en l'amor i l'ajut mutu.

El diumenge és per a tots els ciutadans un dia important de repòs, de joia i de solidaritat. Per als cristians, el diumenge és també el dia del Senyor, que està en perfecta harmonia amb el diumenge com a dia de l'home. Les raons econòmiques i el progrés tècnic, no sempre supeditat a un progrés autèntic de la persona humana i del bé comú, no ens han de fer perdre el valor riquíssim del descans dominical, que té una llarguíssima tradició en la nostra cultura.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

GLOSSA

L'àvia ho sabia prou bé

Un matí de diumenge, després dels dos cursos de catequesi, un noi de deu anys ha fet la primera comunió. Una celebració preparada: lectures, ofrenes, pregàries dels infants i d'uns pares. Al voltant de l'altar, amb els seus companys, ha seguit amb atenció els diversos moments de la celebració, ben introduïts pel celebrant amb les paraules adients i precises. Després s'han aplegat per esmorzar entorn la taula pares, padrins, familiars i amics. Al cap d'una estona, l'àvia, una senyora austríaca de mirada dolça, ha demanat un moment de silenci i, amb veu clara, s'ha adreçat als presents amb aquestes paraules: «Avui és un gran dia, un dels meus néts ha rebut per primera vegada el sagrament de l'Eucaristia, la Primera Comunió. Ha pres una decisió: estimar Déu, seguir Jesús. A mi em fa molt feliç la seva decisió i també em fa feliç poder participar en aquest gran moment. Penso que comptar amb Déu és important a la vida. També penso que Déu estima tothom.

I com que jo confio en els camins de Déu, encara que de vegades no s'entenen del tot, m'agradaria pronunciar una benedicció en alemany per a tots vosaltres: «*Der Herr segne Euch, er lasse sein Angesicht leuchten über Euch und sei Euch gnädig. Amen*» (Que el Senyor us beneeixi, que us faci veure el seu rostre resplendent i s'apiadi de vosaltres). «Que els pobles es valguin del seu nom per a beneir-se» (Sl 72, 17).

Els avis són el nostre patrimoni i la nostra història. I quan una àvia fa una benedicció, les seves paraules s'omplen de sentit i lloança, perquè sap que Déu és la font de tota benedicció. Beneir és demanar la gràcia, és donar gràcies, és dir bé del que estem compartint i de tots aquells amb qui compartim la taula. L'alegria festiva de l'àvia, encomanadissa, facilitava la trobada amb Déu i convidava a beneir-lo amb agraïment i desig de seguiment. L'àvia ho sabia prou bé.

Enric Puig Jofra, SJ

ENTREVISTA

MANUEL CLARET

La família dins l'Església

«En l'inici de la creació, la família va ser perfecció de la gran obra de Déu: santuari de l'amor i de la vida, imatge i semblança de Déu. Evoca i és signe de la mateixa Trinitat: l'amor dels esposos esdevé signe de vida en el fill». Mn. Manuel Claret, delegat diocesà de Pastoral Familiar de Barcelona, parla, avui que celebrem la festa litúrgica de la Sagrada Família, de les raons de la seva importància.

Quins són els reptes d'avui per a la família cristiana?

El primer, el perill de la pèrdua de la pròpia identitat. La ridiculització dels valors i de l'anomenada *família tradicional*, com si fos una forma de família ja superada, i l'ambient secularista i relativista actual provoquen una inseguretat en les famílies, que no sempre disposen dels mitjans suficients per fer-hi front.

Com transmetre als matrimonis que el contingut de la fe els enriqueix?

Haurien de comprendre que obrir-se a Déu enriqueix la persona; la fonamenta, dóna sentit a la vida. La fe respon a la profunditat de la persona; no és submissió o servitud, sinó resposta d'amor a Déu. La família queda enriquida i fonamentada en els valors quan s'emmiralla en l'Evangelí.

Com entenen avui el compromís les parelles que es volen casar en l'Església?

Un dels grans problemes actuals de les parelles és entendre que l'amor no és una circumstància o que depèn tan sols dels sentiments: l'amor és el valor més específicament humà. I l'amor entre cristians significa la irrevocabilitat de l'amor de Déu, una força que ajuda a descobrir el matrimoni com a camí joïós.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Individu o subjecte responsable i lliure, és a dir, *persona*?

L'èsser humà és un individu; un subjecte responsable i lliure, una *persona*. Paraula profunda que en primer lloc significa *un mateix*, indica una identitat que no puc eludir: el *moi-même* i la *mismidad* indiquen el límit que constitueix la persona: la persona suposa aquesta *identitat intransferible*. És com una *paret* que assenyalava el límit personal.

D'altra banda, *subjecte* indica home entre els homes. Perquè aquesta individualitat no està llançada a superar tot límit i a *singularitzar-se*, sinó que conviu, col·labora, és solidària, existeix en relació: és relació. Déu, el Pare, és relació, tot ell és paternitat, donació pura de si mateix al Fill (i als fills). La persona no és tan sols *possessió d'un mateix* sinó relació de donació als altres.

Així es perfecciona la persona, no sols en la intimitat del *jo mateix* sinó en el desprendiment de la relació-donació als altres. Així es perfecciona la persona i el seu món. Crist perfecciona la Creació: ell ve a comunicar-nos que la *imatge i semblança* amb Déu és ell mateix i ens dóna el seu propi Esperit perquè puguem ser com ell «imatges del Déu invisible» (Col 1, 15), de cara a conviure amb la gent i poder estimar-la, ajudar-la i servir-la.

El subjecte responsable i lliure fins i tot *obeeix* Déu, obeeix el bé comú, però és capaç de *dir la seva*, de *fer la seva*.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

L'objectiu d'aquest assaig

L'objectiu d'aquest assaig és analitzar els fenòmens associats a l'actual retorn del sagrat, a fi d'esbrinar els mecanismes que configuren les noves formes d'espiritualitat i establir les bases per a un diàleg.

El llibre està estructurat en cinc grans capítols. El primer, «La sintaxi del sagrat», és un capítol introductor dedicat a delimitar el terreny de la religió i de l'espiritualitat.

El segon, «L'espiritualitat cosmopolita» pretén dibuixar el mapa dels fenòmens coneguts com a noves religiositats i és una breu descripció de les principals característiques de la Nova Era, els fonamentalismes, les sectes, els substituïts de la religió i les espiritualitats laiques.

El tercer bloc, «Els orfes de Déu», aprofundeix en l'anàlisi d'aquests fenòmens relacionant-los amb les característiques de la societat postmoderna.

«De la coexistència a la convivència» proposa les bases per a un diàleg fecund entre el cristianisme i les noves formes d'espiritualitat. I «La pluralitat original» és una reflexió sobre els textos bíblics referents a l'origen de l'Església primitiva, tot destacant paral·lelismes amb la situació actual.

Josep Otón

(El reencantament postmodern. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Camins per intimar amb la litúrgia

La litúrgia és com l'Església. Peregrina per aquest món, però també té estada al cel, gràcies a la immensa multitud que, acabada la seva cursa en aquest món, canten, a la glòria, les lloances al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell. L'Església, vinya santa de Déu, estén els seus pàmpols per tota la terra, al mateix temps que, com a edifici del qual Déu mateix és el constructor, esdevé arreu el Santuari on ell es troba amb els homes.

L'Església també ens mostra Crist, ens el mostra com el seu propi Espòs, com el Senyor que, havent-se entregat a la mort per ella, ara viu amb ella, com a ressuscitat, una aliança eterna i amb ella forma un sol cos. L'Església ens mostra, així, el Crist i ens omple de la riquesa i dels tresors de gràcia divina que li ha confiat el seu Espòs.

La litúrgia, seguint aquest símil, fa que puguem cantar, en aquest món, en comunió amb els sants, les lloances al Déu etern i gloriós. La litúrgia és l'expressió més visible i poderosa, no tan sols de la comunió dels qui es troben reunits en una mateixa assemblea, sinó també de la comunió amb tots els membres de l'Església santa de Déu.

La litúrgia dóna cos i forma a cada un dels sagraments que santifiquen la nostra vida, sagraments que són el fruit de la redempció que Crist ens va guanyar amb la seva creu i que ara han esdevingut aquelles accions seves a favor nostre que perpetuen la seva obra salvadora per la mediació de la seva Església, que Ell uneix sempre a la seva obra.

Josep Urdeix

INTENCIONS DEL SANT PARE (gener)

General: Que en aquest Any de la Fe els cristians puguem aprofundir en el coneixement del misteri de Crist i donar testimoni de la nostra fe amb alegria.

Missionera: Que les comunitats cristianes de l'Orient Mitjà rebin de l'Esperit Sant la força de la fidelitat i la perseverança, especialment quan són discriminats.

SANTORAL I LECTURES

30. ✝ Diumenge de la Sagrada Família. Sant Mansuet, m. i santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat

31. Dilluns. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove.

1. ✝ Dimarts. Capvuitada de Nadal: santa Maria, Mare de Déu.

2. Dimecres. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia.

3. Dijous. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París.

4. Divendres. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048).

5. Dissabte. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac.

☐ **Diumenge** vinent, Epifania del Senyor (lit. hores: 2a s.)

LA SAGRADA FAMÍLIA

(Hoy también se pueden leer las lecturas: 1Sa 1,20-22.24-28 / SI 83 / 1Jn 3,1-2.21-24)

▶ Lectura del libro del Eclesiástico (Sir 3,2-6.12-14)

Dios hace al padre más respetable que a los hijos y afirma la autoridad de la madre sobre la prole. El que honra a su padre expía sus pecados, el que respeta a su madre acumula tesoros; el que honra a su padre se alegrará de sus hijos, y cuando rece, será escuchado; el que respeta a su padre tendrá larga vida, al que honra a su madre el Señor lo escucha. Hijo mío, sé constante en honrar a tu padre, no lo abandones mientras vivas; aunque se debilite tu mente, ten indulgencia, no lo abochornes mientras vivas. La limosna del padre no se olvidará, será tenida en cuenta para pagar tus pecados.

▶ Salmo responsorial (127)

R. Dichosos los que temen al Señor y siguen sus caminos.

▶ Lectura de la carta del apóstol San Pablo a los Colosenses (Col 3,12-21)

Hermanos: Como elegidos de Dios, santos y amados, vestíos de la misericordia entrañable, bondad, humildad, dulzura, comprensión. Sobrellevaos mutuamente y perdonaos cuando alguno tenga quejas contra otro. El Señor os ha perdonado: haced vosotros lo mismo. Y por encima de todo esto, el amor, que es el ceñidor de la unidad consumada. Que la paz de Cristo actúe de árbitro en vuestro corazón; a ella habéis sido convocados, en un solo cuerpo. Y sed agradecidos.

La palabra de Cristo habite entre vosotros en toda su riqueza; enseñaos unos a otros con toda sabiduría; corregíos mutuamente. Cantad a Dios, dadle gracias de corazón, con salmos, himnos y cánticos inspirados. Y, todo lo que de palabra o de obra realicéis, sea todo en nombre del Señor Jesús, dando gracias a Dios Padre por medio de él.

Mujeres, vivid bajo la autoridad de vuestros maridos, como conviene en el Señor. Maridos, amad a vuestras mujeres, y no seáis ásperos con ellas. Hijos, obedeced a vuestros padres en todo, que eso le gusta al Señor. Padres, no exasperéis a vuestros hijos, no sea que pierdan los ánimos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por las fiestas de Pascua. Cuando Jesús cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Estos, creyendo que estaba en la caravana, hicieron una jornada y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén en su busca.

A los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas; todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Mira que tu padre y yo te buscábamos angustiados.» Él les contestó: «¿Por qué me buscáis? ¿No sabíais que yo debía estar en la casa de mi Padre?» Pero ellos no comprendieron lo que quería decir.

Él bajó con ellos a Nazaret y siguió bajo su autoridad. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres.

(Avui també es poden llegir les lectures: 1Sa 1,20-22.24-28 / SI 83 / 1Jn 3,1-2.21-24)

▶ Lectura del libro de Jesús, fill de Sira (Sir 3,2-6.12-14)

En els fills, el Senyor fa l'elogi del pare i sentència a favor de la mare. Qui honora el pare expia els pecats, qui honora la mare es guanya un tresor. Els fills seran la felicitat del qui honora el pare; quan pregui, Déu se l'escoltarà. Qui honora el pare viurà molts anys, qui honora la mare obtindrà del Senyor la recompensa.

Fill meu, acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui. Si s'afebleix el seu enteniment, sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força. Déu no oblidarà la pietat que tens pel pare; te la tindrà en compte per a compensar els teus pecats, en farà un monument per expiar les teves culpes.

▶) aquesta imatge parla
Jesús i els doctors de la Llei. Pintura de l'escola palestina (s. xv), Museu Lázaro Galdiano, Madrid

▶ Salm responsorial (127)

R. Felços els fidels del Senyor que viuen seguint els seus camins.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,12-21)

Germans, tingueu els sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència; suporteu-vos els uns als altres i, si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. I com a coronament de tot això estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist coroni en els vostres cors els combats que manteniu; recordeu que en aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts.

Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa; instruiu-vos i amonesteu-vos els uns als altres amb tota mena de doctrina; agraïts a Déu canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit; tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, adreçant per ell a Déu el Pare, una acció de gràcies.

Dones, cal que sigueu submises al marit en el Senyor. Marits, estimeu l'espousa, no us malhumoreu amb ella. Fills, creieu en tot els pares; això agrada al Senyor. Pares, no importuneu els vostres fills, que no es desanimin.

▶ Evangelii segons sant Lluc (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys, pujaren a celebrar les festes com era costum i, passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaven entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem, a buscar-lo.

El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia». Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no comprenderen aquesta resposta.

Després baixà amb ells a Nazaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

MISSA DIÀRIA (LMD)

Accés al Breviari

mr.; sant Rainer, bisbe;
t Raül, abat.

Dilluns (litúrgia hores: 1a setm.): 1Jn 2,18-21/ SI 95 / Jn 1,1-18.

Dimarts: Nm 6,22-17 / SI 66 / Gl 4,4-7 / Lc 2,16-21.

Dimecres: 1Jn 2,22-28 / SI 97 / Jn 1,19-28.

Dijous: 1Jn 2,29-3,6 / SI 97 / Jn 1,29-34.

Divendres: 1Jn 3,7-10 / SI 97 / Jn 1,35-42.

Dissabte: 1Jn 3,11-21 / SI 99 / Jn 1,43-51.

etm.): Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12.

COMENTARI

Els pares de Jesús el trobaren al Temple

L'evangeli de Lluc conclou els relats de la infantesa de Jesús amb l'episodi del Temple. De fet tot havia començat al Temple, mentre Zacaries, el pare del Baptista, estava oficiant l'ofrena de l'encens.

El Temple era per als jueus el lloc de la trobada amb Déu. Hi anaven a donar-li gràcies, implorar el seu ajut i per rebre la seva benedicció i oferir-li el bo i millor de les collites i dels béns. Així ho fa Anna, la mare de Samuel, a l'episodi que relata la primera lectura d'avui.

És Jesús mateix qui pren la iniciativa de consagrar-se al Senyor, ja que ell «només pot ser a la casa del Pare». Lluc vol marcar netament la diferència: Jesús, a diferència de Samuel, és el Fill de l'Altíssim (cf. 1,32) des de la seva concepció, no perquè hagi estat dedicat o consagrat al Senyor pels seus pares. De fet, tot al llarg de l'evangeli, Lluc anirà mostrant com Jesús viu entregat plenament al Pare en

bé dels homes, fins a la creu mateixa: «Pare, a les vostres mans encomano el meu alè» (cf. 23,46).

Maria i Josep, en aquest episodi, són figura del deixeble que cerca Jesús. Una recerca que només obté resultat al tercer dia, amb clara referència pasqual; tot i que, de moment, els pares no comprenen la resposta que els dona Jesús. I és que la fe dels deixebles resta insegura fins que no arriba l'experiència del Ressuscitat.

Tres indicacions conclouen el passatge: Jesús vivia sotmès als pares, Maria ho conservava tot en el seu cor i Jesús creixia en favor de Déu i dels homes. La submissió de Jesús als pares no és sinó figura de la seva submissió i obediència al Pare que desenvoluparà al llarg de la seva vida, mentre creixerà en favor i gràcia davant Déu i els homes.

Maria ho conserva tot en el cor, que és el lloc bíblic no dels sentiments sinó de les decisions vitals. Fem també nostra la consagració i obediència de Jesús des del fons del nostre cor compromès.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que enllaça directament amb l'agenda.

ACTES I CONFERÈNCIES

«Cristo Nuestro Señor quiere ser servido en los pobres». Musical a càrrec del grup de teatre de les Germanes Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Ntra. Senyora (Darderes), divendres 4 de gener (18 h), a la sala d'actes de la parròquia Sant Miquel dels Sants (c/ Escorial, 163, o c/ Sors, 30, baixos A), i diumenge 13 de gener (17 h), a l'auditori del Col·legi Santa Dorotea de les salesianes de Sarrià (pg. Sant Joan Bosco, 24), a benefici de projectes d'evangelització i ajuda a persones necessitades. Entrada lliure. Per a més informació: t. 932 853 553 o 692 895 378, Gna. Liliana o Gna. Rosario.

Equips de la Mare de Déu dels sectors A-L, C i E-G de Barcelona. «Aprent a pregar amb les ensenyances del P. Henri Caffarel». Dimecres 2 de gener de 2013, de 18 a 19 h. A la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, carrer Balmes cantonada València. Per

Full Dominical 2.0

«aquesta imatge parla»

un mitjà en paper però conté certs elements que amplien la informació.

Un d'aquests són els codis QR, uns requadres negres que semblen una taca de paper carbó, una mena d'empremta digital. Aquests codis QR són enllaços que, si s'hi enfoca el telèfon mòbil amb accés a internet, permeten accedir als webs amb què estiguin enllaçats. Per exemple, a l'agenda s'obre la versió digital i completa dels actes, les conferències, els cursos o els recessos que previstos. O situant-nos sobre el codi QR de la «Paraula i Vida» del cardenal arquebisbe, s'obre el vídeo en què ell personalment llegeix aquell missatge setmanal.

Un altre element és l'anomenada *realitat augmentada* (AR), que funciona enfocant el telèfon mòbil a una imatge que tingui al peu una icona amb el text «aquesta imatge parla», que ens permet accedir als continguts multimèdia corresponents amb què estigui enllaçada.

a més informació: tel. 934 675 551 (dt. i dj. de 10 a 13 h.)

Concert de carilló (Palau de la Generalitat). Diumenge 6 gener (12 h), concert interpretat per Anna Maria Reverté, *Nines russes* «Per a nens» i «Àlbum per a la jo-

ventut», amb obres de Xostakòvitz i Txaikovski.

CURSOS

Matriarques, jutgesses, heroïnes, profetesses... dones de la Bíblia. Els dimarts 8, 15, 22 i 29

ANY DE LA FE

Crist compartí amb nosaltres la feblesa humana

«En ell (en Crist) troba el seu compliment tot afany i tot anhel del cor humà. L'alegria de l'amor, la resposta al drama del sofriment i del dolor, la força del perdó davant l'ofensa rebuda i la victòria de la vida davant el buit de la mort, tot té compliment en el misteri de la seva Encarnació, del seu fer-se home, del seu compartir amb nosaltres la debilitat humana per transformar-la amb el poder de la seva resurrecció.»

Benet XVI, La porta de la fe, n. 13

de gener; 5, 12 i 19 de febrer de 2013 (19-20.30 h), al Centre d'Estudis Pastoral (c/ Rivadeneyra 6, 3r), a càrrec d'Adelaide Baracco. Per a més informació i inscripcions: t. 933 174 858, c/e: cep@cepastorals.cat.

PALABRA Y VIDA

El descanso dominical en nuestra cultura

Ya en ocasiones anteriores me he referido a la necesidad de salvaguardar la institución del domingo. Vuelvo sobre esto por la importancia de la cuestión, que tiene numerosos aspectos, entre los cuales está el familiar y también el religioso, y por diversos hechos de actualidad que están en la memoria de todos.

Una buena prueba de la importancia de este tema es la iniciativa europea que se propuso en el año 2011 en defensa del descanso dominical a nivel continental. Centenares de asociaciones de trabajadores, sindicatos, grupos de cristianos, la Iglesia católica y las Iglesias evangélicas unieron sus esfuerzos en torno a un texto que defiende el derecho a descansar el domingo.

Este grupo, denominado Alianza Europa por el Domingo (*European Sunday Alliance*) está llevando a cabo diversas gestiones ante las instituciones de la Unión Europea para proteger el descanso dominical.

Los obispos de la Comisión de los Episcopados de la Unión Europea (la conocida como

COMECE) han dado pleno apoyo a esta campaña, mostrándose contrarios a la apertura generalizada de los comercios los domingos. La posición de la Iglesia en este sentido es muy clara, porque está formulada en la Doctrina Social de la Iglesia y siempre ha defendido el derecho de la persona al descanso festivo. Se podría regular la apertura de algunos establecimientos en domingo con el objetivo de prestar un servicio al bien común, pero la libre apertura generalizada acaba violando el derecho al descanso.

Creo que hemos de prestar mucha atención a las consecuencias sociales y morales de esta medida. He observado, con satisfacción, que en los organismos unitarios del comercio en Cataluña hay una especial sensibilidad en esta cuestión, que es sin duda una de las manifestaciones de nuestra cultura propia. Todos somos conscientes de la gravedad de la crisis económica, pero hemos de ser clarividentes sobre las consecuencias que comporta tocar el descanso dominical, que es una norma de verdadera civilización.

El matrimonio y la familia son instituciones capitales para el bien de las personas de la sociedad misma. Por esto, la Constitución española «asegura la protección social, económica y jurídica de la familia». La familia necesita de unas determinadas condiciones para formarse y sobre todo para estabilizarse en términos positivos. Una de estas condiciones es la de disponer del tiempo suficiente para convivir y crecer en el amor y la ayuda mutua.

El domingo es para todos los ciudadanos un día importante de reposo, de alegría y de solidaridad. Para los cristianos, el domingo es también el día del Señor, que está en perfecta armonía con el domingo como el día del hombre. Las razones económicas y el progreso técnico, no siempre supeditado a un progreso auténtico de la persona humana y del bien común, no nos han de conducir a la pérdida del valor riquísimo del descanso dominical, que tiene una larguísima tradición en nuestra cultura.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona